

Svi Vi koji ste imali ili imate kućnog ljubimca znate za onaj osjećaj ljubavi koji Vam je u stanju to klupko dlake pružiti. Kad se radi o psu čiju ljubav i privrženost možete osjetiti te pomaže djeci izgraditi emocionalni svijet i kad se radi o mački koja se često aristokratski drži iznad nas, ali traži utočište pod našim nogama, osjećaj je isti. Nismo sami, a to je, češće nego mislim, njihova zasluga. Neka su istraživanja pokazala da draganje životinje smanjuje stres, snižava krvni tlak i stabilizira puls.

No što se dogodi kada neki ljubimac izgubi svoju obitelj ili kad ga neka obitelj više ne želi?

Tada ta životinja kao da izgubi svoju svrhu. Zamislite da ostanete bez posla i da ono što Vi znate raditi više nikome, ali baš nikome ne treba. Bili biste izgubljeni. No srećom, zbog te naše izgubljenosti ljude se neće strpati u azile, ali životinje hoće. Uloga je azila da se životinjama pomogne i da ih se moguće udomi. Dok takva priča ne dobije zasluženi „happyend“, te životinje trebaju živjeti, a da bi živjele, trebaju jesti. Hrana je je najveći problem svih azila za nezbrinute životinje tako i ovog našeg lokalnog u sklopu Društva za zaštitu životinja „Zlatni Čagalj“ s kojim smo u suradnji već drugu godinu zaredom ostvarili suradnju u prikupljanju hrane i potrepština za rad.

Naše Sovice, od čijih je odgajateljica ova inicijativa i krenula u cijelom vrtiću, su napravile odmaralište za mačke.

Vau! Vau!*

Mijau! Mijau!*

*prevedeno s mačjeg, odnosno psećeg značilo bi: Hvala Vam!

